

uznán vinným zločinem neoznámení trestných podniků podle § 12 bod 1 odst. II zák. č. 50/23. Při výroku o vině obžalovaného Rudolfa G-y v tomto směru vycházel nejvyšší soud shodně s názorem generální prokuratury ze skutkového zjištění, dovolací stížností nenapadeného, že obžalovaný Rudolf G-a, obdržev zprávu H-ovu o chystaném podniku K-ově, sepsal s H-em ihned známý protokol, jakož i zvláštní své prohlášení, nadiktoval zvláštní nutný dopis pro Rudolfa U-u s rozkazem, aby věc s K-em ihned vyšetřil a »pro tuto provokaci«, jak ji obžalovaný Rudolf G-a v dopise nazývá, se s K-em ihned vypořádal, že kromě toho nařídil též, že věc při svém návratu ze Slovácka dne 23. ledna 1933 sám vyšetří atd., jakož i že obžalovaný Rudolf G-a neučinil tato opatření pouze způsobem předstíraným a na oko, nýbrž vážně.

Nejvyšší soud, jsa nucen položit tyto zjištěné skutečnosti za hlavní základ svého závěru, že se obžalovaný Rudolf G-a dověděl věrohodným způsobem o chystaném úkladu K-ově, nemohl bez porušení zásad logického myšlení pro nedostatek potřebných skutkových zjištění učiniti další závěr, že obžalovaný Rudolf G-a se nechal vésti při svém trestném opomenutí úmyslem, aby pachatele K-a při provedení chystaného úkladu podporoval (§ 12 bod 2 zák. č. 50/23), a to tím méně, že řečená opatření obžalovaného Rudolfa G-a, ačkoliv ho s hlediska zavinění podle § 12 bod 1 cit. zák. vůbec nevyvíňují, mohla jím býti pokládána s jeho subjektivního hlediska po případě za způsobilá, aby K-ovi v provedení chystaného úkladu zabránila, třeba že osvědčila se, jak další vývoj věcí ukázal, na naprosto nedostačující. Poněvadž tedy není skutkového základu pro přesvědčení, že obžalovaný Rudolf G-a, jednal v úmyslu, který předpokládá § 12 bod 2 zák. č. 50/23, byl uznán vinným zločinem neoznámení trestných podniků podle § 12 bod 1 odst. II cit. zák.

Pokud jde o otázku druhu vysloveného trestu, jest na to poukázati, že v daném případě jde o delikt čistě omisivní, jenž svou povahou vylučuje předpoklad § 1 zák. č. 123/31, že spáchaný čin svědčí o snaze pachatele vykonati vliv na uspořádání věcí veřejných nebo sociálních (odst. 1 cit. zák.). Schází tedy předpoklad pro uložení trestu státního vězení, a bylo nalezeno na druh trestu, vysloveného v místě zákonném, jehož v daném případě bylo použito

Čís. 4960.

Námietkou obžalovaného advokáta, že jeho čin môže byť kvalifikovaný len ako disciplinárne previnenie, tvrdí sa, že čin nie je trestný podľa trestných zákonov a uplatňuje sa tým zmätok podľa § 385, čís. 1 a) (nie čís. 1 b) tr. p.

Danie zálohy na také advokátske úkony, ktoré má advokát vykonať len v budúcnosti, treba považovať za poskytnutie úveru advokátovi; ak si advokát vymohol taký preddavok spôsobom ľstivým, avšak bez podvodného úmyslu, ide o úverový podvod v smysle § 384 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 29. marca 1934, Zm III 404/33.)

Advokát Dr. K. Š., zastupujúc svojho klienta v civilnom spore, vyzval ho, aby mu odovzdal 40.000 Kč, ktoré je treba složiť do súdneho depozitu, lebo od toho závisí priaznivý výsledok sporu. Klient žiadanú čiastku Dr. K. Š. vyplatil, avšak Dr. K. Š. ju do súdneho depozitu nesložil, lebo to v skutočnosti nebolo potrebné, lež si ju ponechal a pre seba použil. Súd prvej stolice uznal ho za to vinným zločinom sprenevery podľa §§ 355, 356 tr. zák. Odvolací súd kvalifikoval trestný čin obžalovaného za prečin úverového podvodu podľa § 384 tr. zák.

Najvyšší súd zmätočnú sťažnosť obžalovaného zčasti odmietol, zčasti ju zamietol.

Z d ô v o d o v:

Dôvod zmätočnosti, na ktorý sa odvoláva obžalovaný podľa bodu 1 b) tr. p., treba subsumovať vlastne pod bod 1 a) § 385 tr. p., lebo disciplinárne prečiny nie sú trestné činy podľa trestných zákonov, preto tvrdením, že jeho čin mohol by byť kvalifikovaný len za disciplinárne previnenie, uplatňuje obžalovaný vlastne ten dôvod zmätočnosti, že jeho čin nie je trestný, ktorý dôvod zmätočnosti je uvedený v bode 1 a) § 385 tr. p. V smysle tohoto bodu § 385 tr. p. podaná zmätočná sťažnosť je však bezzákladná. Podľa názoru obžalovaného neľze subsumovať jeho čin pod ustanovenie § 384 tr. zák., pretože vraj žiadal od svojej stránky složenie peňazí preto, lebo dobromyseľne bol toho názoru, že složenie žiadanej sumy do súdneho depozitu bude potrebné v záujme jeho klienta; nejednal teda vraj v úmysle zmýliť svojho klienta; nežiadal ani úver; mal pohľadávku palmárnu proti poškodenému, vymáhanie ktorej bolo podľa jeho vedomia ohrozené, lebo myslel, že na jeho klientovi nič sa nedá vymáhať; mal aj právo k tomu, aby mohol žiadať preddavok od svojho klienta. Táto obrana však neexkulpuje obžalovaného.

Podľa zistených skutočností obžalovaný vyhrážal práva neznalemu svojmu klientovi, že prehrá spor, nakoľko nesloží do súdneho depozitu 40.000 Kč, hoci v tejto dobe vo spore ani nešlo o to, že by bolo potrebné složiť uvedenú sumu do súdneho depozitu; po obdržaní sumy však použil ju obžalovaný na svoje účele. Z týchto skutočností plynie, že obžalovaný len predstieral svojmu klientovi, že prehrá spor, keď nesloží uvedenú čiastku do súdneho depozitu a ho ľstive zmýlil, lebo podľa stavu sporu složenie tejto veľkej sumy nebolo potrebné. Nakoľko obžalovaný myslel, že prípadne neskoršie bude potrebné složenie sumy, mal na to upozorniť svoju stranu; nijak nebolo však odôvodnené v záujme strany, aby obžalovaný sa vyhrážal, že strana prehrá spor. Složenie sumy bolo teda záujmom len obžalovaného, ktorý ju potom aj použil na svoje účele. Záporne treba riešiť aj tú otázku, či mohol byť obžalovaný toho presvedčenia, že na žiadanú sumu má nárok titulom uspokojenia svojej palmárnej pohľadávky proti poškodenému, alebo ako na preddavok na svoj palmárny účet. Obžalovaný prevzal rečených 40.000 Kč od svojho klienta dňa 9. januára 1931. Žaloval však svojho klienta titulom advokátskej odmeny a trov len na zaplatenie sumy

36.063 Kč 10 hal. a konečne sa pokonal s ním tak, že hľadiac k obdržaným a do súdneho depozitu nesloženým 40.000 Kč, zaviazal sa zaplatiť svojmu klientovi 20.000 Kč. Z týchto skutočností plyní, že obžalovaný žiadal od svojho klienta väčšiu sumu, než na akú mal proti nemu nárok a, hľadiac k tomu, že konečne cítil sa byť uspokojený dotyčne svojho palmárneho účtu 20.000 Kč-mi, musel si byť obžalovaný aj vedomý toho, že v tej dobe, keď slozenie sumy žiadal, ešte nemal nárok na celú žiadanú sumu. Obžalovaný vylákal tedy preddavok na svoje prípadné budúce advokátske úkony neoprávnene, lebo z jednej strany zastrel pred svojím klientom, že vlastne chce mať od neho preddavok na svoju palmárnu odmenu, z druhej strany však neľze považovať sumu, ktorú obdržal, za primeraný preddavok v smysle § 54 zák. čl. XXXIV:1874, lebo konečne uspokojil sa 20.000 Kč-mi titulom vyslúženej advokátskej odmeny a útrat, od stránky však žiadal a obdržal 40.000 Kč. Danie preddavku, totiž zálohy na také advokátske úkony, ktoré sa majú konať len v budúcnosti, treba považovať za poskytnutie úveru advokátovi. Nakoľko tedy vrchný súd posudzoval právny úkon, ktorý bol uskutočnený medzi obžalovaným a jeho klientom, zo subjektívneho stanoviska obžalovaného za poskytnutie preddavku na advokátsku odmenu a útraty a nakoľko obžalovaný vymohol si tento preddavok spôsobom ľstivým — avšak bez podvodného úmyslu, totiž bez úmyslu poškodiť —: nemýlil sa vrchný súd, keď uznal, že čin obžalovaného vyčerpáva skutkovú podstatu prečinu podľa § 384 tr. zák., ktorý trestný čin treba stíhať z úradnej moci.

Čís. 4961.

Poškodený, ktorý bol na hlavnom odvolacom pojednávaní prítomný, je oprávnený ohlásiť zmätočnú sťažnosť vždy tiež len do troch dní od vyhlásenia rozsudku a v tejže lehote žiadať o opis rozsudku cieľom odôvodnenia zmätočnej sťažnosti, tedy i v tom prípade, keď verejný žalobca vzal ohlásenú zmätočnú sťažnosť späť.

(Rozh. zo dňa 30. marca 1934, Zm III 161—162/34.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti Dr. A. L. pre zločin sprenevery následkom zmätočnej sťažnosti náhradného súkromného obžalobcu, ďalej sťažnosti obžalovaného proti usneseniu vrchného súdu zo dňa 21. februára 1934 čís. To V 469/33—52 vo verejnom zasedaní senátu takto sa u s n i e s o l: Zmätočná sťažnosť a jej prevedenie sa odmietajú.

D ô v o d y:

Pri vyhlásení rozsudku súdu druhej stolice dňa 27. n o v e m b r a 1933 bol poškodený osobne prítomný. Verejný obžalobca ohlásil proti rozsudku zmätočnú sťažnosť, poškodený J. M. však sa nevyjadril, či chce podať zmätočnú sťažnosť alebo nie. Ponevác zmätočnú sťažnosť vzala generálna prokuratúra späť, vrchný súd usnesením zo dňa 21. februára 1934 čís. To V 469/33—52 uvedomil o zpätvzatí zmätočnej